

שאגה מאת עינה ארדל

היא הבינה שכנראה שאגה שאגה איומה כי כל בני הבית נחבאו והסתתרו מפניה. מתחת למיטות, בתוך הארונות, בתוך הפתח הרבוע של הציפה של שמיכת הפוך – וגם אם היתה עייפה מכדי לחפש אחריהם, ולא היה לה כוח לקרוא להם בקולות מתוקים ומנחמים ולהבטיח שדבר כזה שוב לא יתרחש, התחרטה על שקול גרוני ומבעית כזה פרץ דווקא ממנה. היא התיישבה מותשת על ספת הבמבוק, פשטה את איבריה ברפיון מפני שידעה שכעת לא יעז איש להביט, ונזכרה באופן שבו היתה מקיאה כשהיתה בהיריון: הגוף מתעוות ומזיע, הדופק הולם במהירות ומתוך הריצה המהירה בוקע את גבולות גופה שצף של קיא. ההקאה היתה בלתי-צפויה ובלתי רצונית, והיתה מנוגדת לאופן הברור וההחלטי של שאר תנועות גופה והבעות פניה. ואף-על-פי-כן היה בה משהו צפוי דווקא, משום שהסתגלה אל ההקאות וציפתה להן כפי שחסר-הספק מצפה להתרגשות. הן בישרו על ההמשכיות המבורכת של ההיריון, ולכן לא חוללו רק גועל, הן גם נסכו רוגע באיברים.

אחרי שהקיאה, קמה מן הכריעה על רצפת בית-השימוש, גופה עוד רועד והיא מתנשמת ונאחזת בשולי האסלה כדי לקום. אז קינחה את אפה ומחתה את הדמעות שפרצו מעיניה, ואת פיה ניגבה בהחלטיות ואז ניגשה לשטוף את הפנים במים. אחרי שקצב נשימתה הוסדר והיא הניחה את ידה על ידית הדלת כדי לצאת, נזכרה פתאום בשאגה הלא-רצונית, המעוותת, שבקעה מפיה בזמן שהקיאה. היא נבוכה מעט, ובכל זאת יצאה.

בימי ההיריון הראשון היה משהו תמים בשאיפותיה, משהו נמוג בתנועותיה וכשדיברה, נטתה להיאחז בדברי אחרים. רק אחרי שילדה תינוק ולמדה להסתובב בעולם כשתינוק על הזרועות שלה, וכשגדל גם לנער אותו ממנה כשצריך, אז נחתך קולה פתאום כאילו משאית דרסה אותו, וכל גופה בער וזעם על האלימות הזו. הלב שלה הלם בקול ומן הפה שלה נחלצו מילים חדות, שהיא הופתעה לשמוע אותן. אז למדה לחתוך בבשר, להכות בפטיש, וגם לשאוג, כשצריך, שאגה של אובדן שיכולה להניס את כל בני-הבית שהיו אווילים כשלא שמעו אותה עד הנה. הגשם עומד לרדת מן העננים האפורים, ואם יצאו מאחורי עציצי החרס ומאחורי הסדינים הלבנים שמתייבשים על החבל, יראו אותו נוטף על האדמה בטיפות כבדות מלאות ודאות.